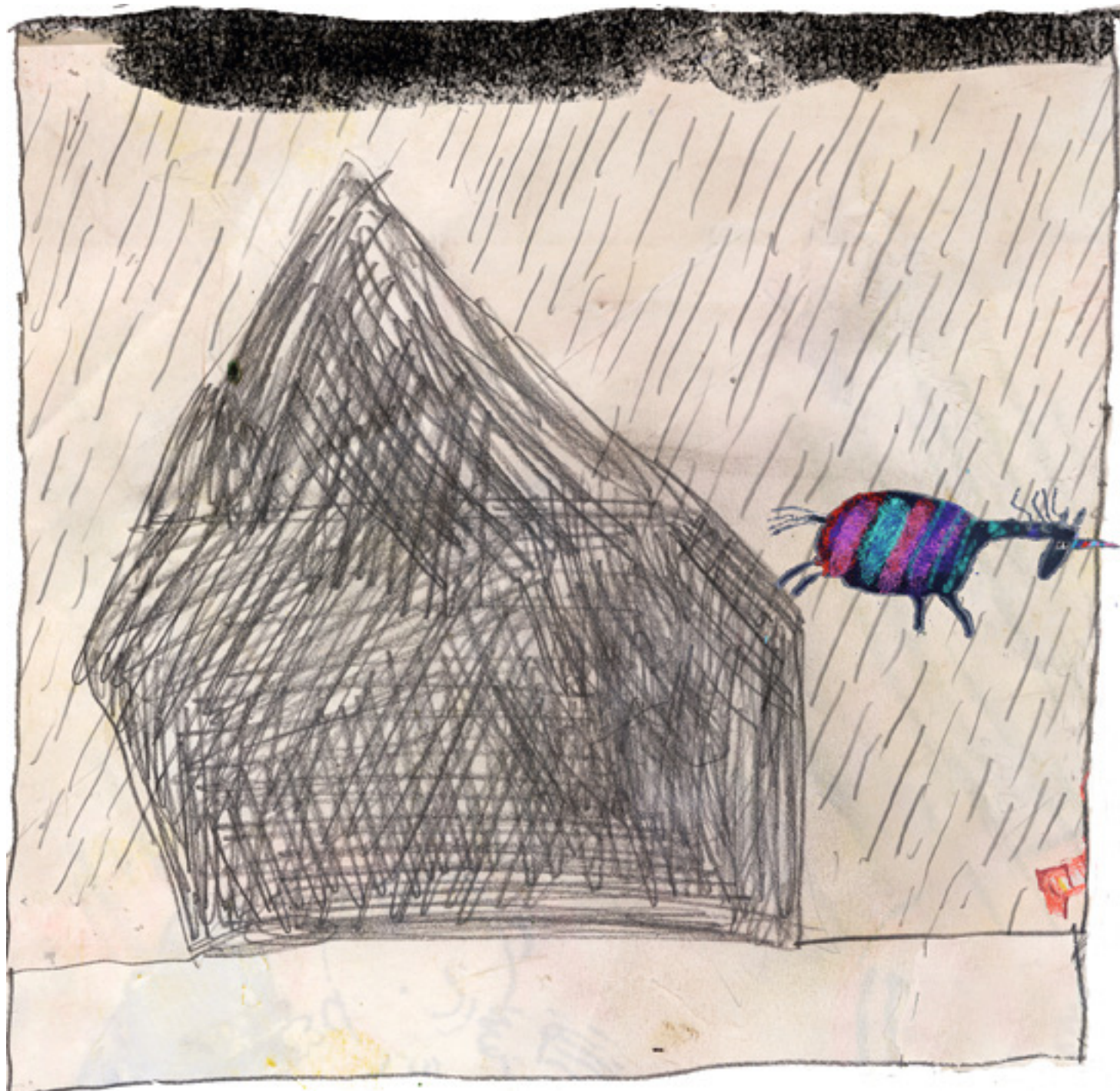

De eenhoorn bestond niet en dat vond hij niet leuk.
Alles om hem heen bestond en alles hoorde ergens bij.
Maar de eenhoorn was er niet. Hij hoorde nergens bij.
Niet bij koeien in de wei. Niet bij vogels in een boom.
Niet bij kikkers in hun sloot. Niet bij spinnen in hun web.
Bij helemaal niets. Maar de eenhoorn wou het niet geloven.
Ergens moest iets zijn. En hij ging ergens zoeken.

Op de dag dat de eenhoorn op zoek ging liep Tijs weg.
Hij woonde niet meer waar hij eerst woonde.
Het nieuwe huis stond bij een bos en niet aan zee.
Binnen waren wel alle dingen uit het oude huis.
Maar het nieuwe huis paste er niet omheen.
Op de verkeerde plaats zaten ramen en deuren.
Het schilderij met de molen moest naar zolder.

Tijs woonde ook niet meer naast Jan en Lies.
Met wie moest hij nu spelen? Met niemand?
Niet met zijn broers, die vonden hem te klein.
Die waren even oud en speelden met elkaar.
Als je een tweelingbroer had was je nooit alleen.
'Ik wil naar ons eigen huis,' riep Tijs huilend.
'Dit is ons huis,' zei papa. 'Dit is ons eigen huis.'

Mama liet Tijs zien hoe groot en mooi hun huis was.
'En deze grote, mooie kamer is nu jouw eigen kamer.'
Tijs trapte keihard tegen de mooie, grote muur.
'Ik wil geen eigen kamer, ik wil ons eigen huis!'
Maar de tweeling vond het nieuwe huis prachtig.
'Wat een joekel van een tuin hier,' juichte Hannes.
'En meteen daarachter begint het bos,' juichte Hein.

Het was vakantie en elke dag scheen de zon.
Hein en Hannes trokken het bos in of fietsten rond.
Maar Tijs maakte tekeningen van hun oude huis.
En van hun oude tuin met de scheve appelbomen.
En van de zee met bootjes erop en meeuwen erboven.
En 's avonds in bed stortte hij zijn hart uit bij Beer.
Hij vertelde Beer altijd alles. Beer zei alleen niks terug.